

PHẦN 2 – NHÂN TÍNH

HỒI MƯỜI SÁU

Bí Mật Kinh Người

Người là ai? Ta là ai?

oOo

Diễn Phi Long và Hàn Sương đang ngồi trên bờ thành, đột nhiên nghe tiếng cười ha hả, rồi một bóng người loạng choạng chạy ra đường, làm nhảm nói những câu vô nghĩa. Chàng bật thốt:

- Trương tiên sinh? Ông ta làm sao vậy?

Hàn Sương cũng quay lại nhìn, nâng lắc đầu:

- Muội không biết, kệ ông ta đi!

Diễn Phi Long nghiêm giọng:

- Để ta hỏi ông ấy một số chuyện!

Nói rồi chàng kéo Hàn Sương đứng dậy, leo theo cây thang gỗ tụt xuống. Trương tiên sinh nhìn thấy chàng lại càng cười dữ hơn, lão chỉ tay về phía chàng, nói bằng giọng mơ hồ:

- Người... ma quỷ... ma quỷ...

Diễn Phi Long tưởng lão nói phía sau lưng mình có ma, nghi hoặc quay lại nhìn, nhưng ngoài Hàn Sương cũng đang ngạc nhiên không kém thì khoảng không gian phía sau chàng hoàn toàn vắng lặng. Chàng trừng mắt nhìn lại, lạnh lùng hỏi:

- Trương tiên sinh, ông nói vậy là sao?

Trương tiên sinh đột nhiên nhưng cười, rồi lại khóc rống lên:

- Tha cho ta, người ta cho ta! Ta chỉ vô tình, không có ý hãm hại người! Hãy tha cho ta! Đừng ám ta nữa, đừng ám ta nữa...

Điền Phi Long tiến lại gần hơn một chút, Trương tiên sinh càng thêm hoảng loạn, lão quý sụp xuống lạy như tể sao, miệng rên rĩ những âm thanh quái đản, mơ hồ.

Điền Phi Long thấy lão tội nghiệp như vậy thì bất nhẫn, muốn bỏ đi, nhưng không hiểu sao lòng hiếu kỳ trong lòng chàng chợt dâng lên mãnh liệt, chàng buột miệng:

- Ông hãy nói rõ cho ta nghe, ông đã làm gì ta?

Trương tiên sinh gục đầu xuống đất, không dám ngẩng lên, lão run rẩy bò lùi lại, Điền Phi Long chậm chậm bước theo, miệng liên tục hỏi dồn:

- Ông đã hại ta thế nào? Nói đi, ông phải nói cho ta nghe! Ông đã hại Điền Phi Long này thế nào?

Trương tiên sinh lảm nhảm;

- Điền Phi Long... Điền Phi Long... Ta không nói, ta không dám nói! Nói ra người sẽ giết ta mất, ta không nói đâu!

Điền Phi Long lạnh lùng:

- Nếu ông không nói ta mới giết ông!

Trương tiên sinh run lên bần bật, nói bằng giọng sợ hãi cùng cực:

- Người phải hứa là không giết ta, không làm hại ta thì ta mới nói... không được làm hại ta... không được ám ta nữa... Người chết rồi thì hãy siêu thoát đi...

Điền Phi Long trầm giọng:

- Ta sẽ tha cho ông, ông nói đi!

Trương tiên sinh van vãn:

- Ta chỉ là muốn cố gắng cứu người tỉnh lại, lúc đó tình thế quá nguy cấp, tính mạng của người như chỉ mảnh treo chuông, nếu không cứu người tỉnh lại ngay thì người sẽ chết. Điền bảo chủ - người cha vĩ đại ấy, đã van xin ta, ông ấy quý xuống van xin một kẻ như ta, ta làm sao nỡ nhìn người chết đi...

Điền Phi Long nghe lão nói mà đôi mắt đỏ hoe, chàng nghẹn lời:

- Lão cứ nói tiếp đi, ta sẽ bỏ qua hết lỗi lầm cho lão, sau đó sự việc thế nào?

- Ký ức của người quá mãnh liệt, bộ não sắp chết của người chẳng thể nào chịu nổi, ta chỉ còn cách châm cứu để giảm hãm ký ức đó lại, biến người thành người mất trí nhớ. Nhưng ta đã thất bại, tỉnh lại là người khác...

Lão cứ lảm nhảm nhắc đi nhắc lại mãi:

- Không ngờ tỉnh lại là một kẻ khác... không phải người... tỉnh lại là một kẻ khác, một kẻ khác...

Lão chợt ngồi thẳng dậy, nhìn trừng trừng vào Điện Phi Long:

- Người! Người đâu phải Điện Phi Long? Điện Phi Long đã chết rồi, vĩnh viễn không tỉnh lại được nữa. Người lừa ta, người lừa ta....

Lão chồm lên, dùng cả hai tay bóp lấy cổ Điện Phi Long. Trong lúc còn ngây người ra nghe lão nói, chàng không phản ứng kịp, cổ họng liền bị lão bóp nghẹt, máu tắc lại trên đầu ngay lập tức...

Hàn Sương thấy vậy liền chạy lại, nhưng Điện Phi Long đã vùng thoát ra, chàng quát lớn:

- Sao lão muốn giết ta?

Trương tiên sinh lắc đầu quấy quấy, dường như thần trí của lão đã bình tĩnh lại, không thèm nhìn tới hai người, cú thế lũng thủng bỏ đi, để lại một mớ nghi vấn hỗn độn trong lòng Điện Phi Long. Cái câu "Điện bảo chủ, người cha vĩ đại ấy đã quỳ xuống van xin ta..." cứ quay vòng vòng trong đầu chàng, bóp nghẹt lấy trái tim chàng. Tự nhiên chàng nghe "ùng" một tiếng lớn trong đầu như bị nện một chùy nặng, lập tức mắt hoa mày vầng, liêu xiêu ngã xuống...

o0o

Điện Phi Long tỉnh lại do tiếng la hét hoảng của Hàn Sương:

- Long huynh, có chuyện lớn rồi!

Chàng mở mắt, thấy nét mặt nàng thập phần hoảng loạn thì ngơ ngác hỏi:

- Sao? Định nhân tấn công à?

Hàn Sương trở ra ngoài nói:

- Trương tiên sinh chết rồi!

Đến lúc này thì Diên Phi Long không thể không tỉnh hẳn, chàng ngồi bật dậy:

- Mọi nói sao? Tại sao ông ấy chết?

Hàn Sương kéo tay chàng:

- Mọi chưa nhìn, huynh tới đó thì biết!

Hai người hốt hải chạy tới căn nhà của Trương tiên sinh, trên đường cũng gặp mười mấy người đang rầm rộ kéo tới, đi đầu chính là Tiêu Tử Hào.

Căn phòng thuốc của Trương tiên sinh vẫn như thường ngày, chẳng có dấu hiệu gì đặc biệt, Trương tiên sinh đứng tựa lưng vào vách tường, mặt trợn trắng, cái miệng thâm đen há hoang hoác, Tuyết Khí Thần Y rốt cuộc đã tuyệt khí thực sự. Không những thế, theo biểu tình trên khuôn mặt mà nói thì trước lúc chết lão đã sợ hãi cùng cực, không chừng còn là chết vì sợ.

Tiêu Tử Hào ra lệnh:

- Thành huynh, Phương huynh, hãy đặt Trương tiên sinh nằm xuống!

Hai người tiến lên, cẩn thận khiêng cơ thể đã cứng ngắc của Tuyết Khí Thần y xuống. Mấy người khám nghiệm một hồi, cũng chẳng thấy vết thương nào. Tiêu Tử Hào trầm ngâm:

- Với vẻ mặt của lão thì nhất định đã gặp địch nhân đáng sợ vô cùng, chỉ không hiểu hung thủ dùng phương pháp gì để giết người, manh mối cũng không hề có một mảy may.

Diên Phi Long xen vào:

- Tiêu huynh, hôm qua tại hạ và tiện nội đang ngồi trên bờ thành thì thấy lão vừa chạy vừa la hoảng trên đường, tại hạ có xuống hỏi mấy câu, nhưng càng hỏi lão càng sợ hãi. Cuối cùng còn định ra tay giết tại hạ nữa...

Tiêu Tử Hào nhìn chàng, gật đầu nói:

- Không chừng trước đó lão đã gặp thứ gì rất đáng sợ.

Hàn khoát tay ra lệnh:

- Mọi người, hãy chia nhau ra tìm kiếm, nếu thấy bất cứ điều gì khả nghi phải lập tức báo cho ta biết!

Diên Phi Long nói:

- Không nên, nếu tất cả cùng tìm chỉ sợ nếu có manh mối gì cũng bị dẫm nát hết. Tại hạ nghĩ mọi người nên rút lui ra ngoài, chỉ để lại một vài người tìm kiếm là hơn.

Chàng nhìn Tiêu Tử Hào nói:

- Tại hạ nghĩ hai người có uy tín nhất ở đây là tứ đương gia và Vạn đội trưởng nên trực tiếp điều tra.

Tiêu Tử Hào gật đầu:

- Đúng vậy, mọi người hãy nhẹ nhàng rút lui! Vạn huynh, chúng ta cùng bắt tay tìm kiếm.

Mọi người vừa rút lui vừa nhìn ngang ngó dọc, Điền Phi Long và Hàn Sương cũng lui ra. Chỉ còn lại hai người, Tiêu Tử Hào liền nói với Vạn Hỏa Hồ:

- Vạn lão huynh, huynh nghĩ xem, trên đời có thứ gì có thể khiến lão sợ hãi đến như vậy?

Vạn Hỏa Hồ dăm dăm nhìn vào khuôn mặt tà quái của Trương tiên sinh, mồ hôi liền toát ra xấp xỉ, lão trầm giọng:

- Chỉ e lão trông thấy ma quỷ, nếu không cũng có kẻ nào giả thần giả quỷ dọa cho lão sợ tới chết.

Tiêu Tử Hào nhếch mép:

- Ma quỷ thì ta tuyệt đối không tin. Còn nếu nói kẻ nào giả thần giả quỷ để giết lão thì phải có mục đích gì chứ? Máy chục người ở đây có ai có thâm thù đại hận với lão đâu?

Vạn Hỏa Hồ ngập ngừng:

- Điều này thì chưa chắc...

- Huynh có manh mối gì sao?

- Nói là manh mối cũng không chính xác, chỉ là tại hạ thấy quan hệ của Điền Phi Long với Trương tiên sinh có chỗ không bình thường. Vả lại đêm qua chỉ có vợ chồng hắn là còn tỉnh, các huynh đệ khác đều say mềm hết.

Hắn lạnh giọng nói thêm:

- Tại hạ đã đưa vợ chồng họ về đây, dĩ nhiên phải cố gắng bênh vực cho họ, thế nhưng nếu nói một cách khách quan thì chúng ta đã quên mất một điều, đó là

gian tế có thể vẫn còn trong thành. Có thể gian tế giết lão vì không muốn lão dùng y thuật để giúp đỡ chúng ta.

Tiêu Tử Hào trầm ngâm:

- Gian tế chưa biết là ai, tuy hai vợ chồng họ đang nghi nhất, nhưng cũng không thể khẳng định. Vả lại vừa rồi chẳng phải chính Điền Phi Long đã đề xuất ý kiến để huynh với ta ở lại điều tra hay sao?

Vạn Hỏa Hồ lắc đầu:

- Nếu hần là gian tế thì đó chính là chỗ cao minh của hần, chuyện quan hệ của hần với Tuyệt Khí Thần Y trước đây vốn đã cho tại hạ biết, nên chắc chắn hần biết hần chính là người đầu tiên mà tại hạ nghi ngờ.

Tiêu Tử Hào hít sâu một hơi nói:

- Vạn huynh, nếu Điền Phi Long là gian tế thì hần có rất nhiều cơ hội để giết tại hạ rồi trốn đi, cần gì phải giết Trương tiên sinh? Hung thủ cho dù cẩn thận tới đâu cũng nhất định phải để lại manh mối, chúng ta hãy cố gắng tìm kiếm, chỉ cần thấy một chút dấu vết thì tại hạ tin việc tìm ra hung thủ trong hơn hai chục người ở đây chẳng khó khăn gì.

Hai người cùng tỉ mỉ tìm kiếm, soi mói từng góc ngách, lật từng tấm thảm, thậm chí còn ngửi cả ấm trà, nồi thuốc, nhưng suốt mấy canh giờ cũng chẳng thấy điều gì khả nghi.

Tiêu Tử Hào ngán ngẩm nói:

- Chúng ta đều không phải kẻ điều tra chuyên nghiệp, đã tìm hết mọi góc ngách cũng chẳng thấy thứ gì.

Vạn Hỏa Hồ gật đầu:

- Có lẽ nên mai táng cho lão, để thế này thật tội nghiệp.

o0o

Điền Phi Long ngồi im lặng, Hàn Sương dọn dẹp loanh quanh trong phòng, thỉnh thoảng lại liếc nhìn chàng một cái đầy thông cảm. Nàng nói:

- Long huynh, theo huynh chuyện này là thế nào?

Điền Phi Long như giật mình choàng tỉnh khỏi luồng suy tư triển miên, chàng ngơ ngác:

- Muội gọi gì ta?

Hàn Sương lắc đầu cười khổ:

- Muội chỉ muốn hỏi là huynh đã nghĩ ra được cái gì chưa thôi.

Điền Phi Long tựa cằm lên tay, trầm ngâm:

- Ta chẳng biết, những thứ ta nghĩ tới rất phức tạp..

Hàn Sương bỏ cây chổi trên tay xuống, tới ngồi đối diện với chàng mỉm cười:

- Huynh nói thử cho muội nghe, biết đâu muội là người ngoài cuộc lại nghĩ ra được cái gì hay ho.

Điền Phi Long gật đầu:

- Dù không muốn ta vẫn phải công nhận một điều...

Chàng nhìn Hàn Sương, đau khổ nói:

- Không chừng ta không phải là Điền Phi Long thực sự!

Hàn Sương thông cảm:

- Huynh là huynh, cho dù có là Điền Phi Long hay không thì đối với muội cũng chẳng có gì thay đổi. Có điều đối với huynh lại là một đả kích lớn...

Điền Phi Long mím môi lặng thinh, lời của Hàn Sương không phải là không có lý. Chàng có là Điền Phi Long hay không cũng không quan trọng, bởi vì đó chẳng qua chỉ là cái tên. Chàng đã được xuất hiện, đã được tồn tại trên đời, thì mang thân phận gì cũng không quan trọng lắm. Chàng chính là chàng, chỉ vậy thôi chẳng phải cũng đủ rồi sao?

Hàn Sương lại nói tiếp:

- Nhưng làm thế nào huynh có thể thế vào chỗ của hấn mà ngay cả huynh cũng không hề hay biết?

Điền Phi Long ngập ngừng:

- Ta cũng không chắc, theo ta nghĩ Tuyệt Khí Thần Y đã bó tay trước cái chết của "Điền Phi Long", sau đó tìm một đứa trẻ khác có ngoại hình giống hệt, dùng thủ pháp châm cứu để khiến đứa trẻ đó quên hết quá khứ, khi tỉnh lại mọi người sẽ nghiễm nhiên coi "đứa trẻ đó" là Điền Phi Long...

- Trên đời làm gì có người giống nhau tới mức vậy? Vả lại trong lúc cấp thời, Tuyệt Khí Thần Y làm sao tìm ra ngay lập tức?

Điền Phi Long cười nhạt:

- Năm hai mươi mốt tuổi, ta tình cờ gặp lại người nhũ mẫu sống với ta lúc nhỏ, khi gặp nhau bà ấy đã hoàn toàn không nhận ra ta, cả tháng sau do ta nói thân phận của ta ra thì bà ấy mới biết. Theo lời của nhũ mẫu thì lúc nhỏ ta hầu như chẳng tiếp xúc với ai ngoại trừ mẫu thân và bà ấy. Tại sao một người chăm sóc ta suốt mười mấy năm lại chẳng hề có chút ấn tượng nào với ta như vậy? Phải chăng diện mạo của ta đã thay đổi tới mức không ai nhận ra?

Hàn Sương hỏi:

- Vậy còn phụ thân huynh? Chẳng lẽ ông ấy cũng có thể không nhận ra sự thay đổi đó hay sao?

Điền Phi Long lặng thinh thở dài, hồi lâu sau mới nói:

- Theo lời của nhũ mẫu thì phụ thân của ta trăm công ngàn việc, từ lúc ta có mặt trên đời thì đã rất ít khi đến gặp mẫu thân ta, đừng nói là nhìn kỹ, cho dù chẳng may ông ấy gặp ta cũng tỏ thái độ ghê sợ và khinh ghét vô cùng. Năm đó phụ thân ta suốt một năm không tới thăm, mẫu thân lâm bệnh nặng cũng chẳng ai hay biết, chỉ có mình ta và nhũ mẫu chăm sóc. Rồi đêm đó phụ thân ta tới trong lúc say, lớn tiếng sỉ vả mẫu thân ta. Hai người cãi nhau một hồi rồi sinh ra xô xát, ta từ phòng trong chạy ra bệnh vực mẫu thân, liền nhận của ông ấy một chưởng...

Chàng nghẹn lời nói tiếp:

- Trúng chưởng ấy toàn thân ta bị co rút, khuôn mặt cũng biến dạng méo mó. Nhũ mẫu vì quá sợ hãi nên đã trốn đi. Theo ta nghĩ, phụ thân vốn không có ấn tượng sâu đậm gì với khuôn mặt của ta, khi Tuyệt Khí Thần Y giao cho phụ thân một đứa trẻ lành lặn và nói là Điền Phi Long, chắc rằng cũng chẳng gây ra sự nghi ngờ nào...

Chàng nói đến đây thì không nói tiếp được nữa. Hàn Sương cũng lặng im nhìn chàng, nàng nắm lấy bàn tay đang run lên bần bật, dịu dàng nói:

- Long ca, đừng quá đau lòng, mọi chuyện chẳng phải đã kết thúc rồi sao?

Điền Phi Long ngẩn người, quả thực nếu chàng không phải Điền Phi Long, không phải con trai của bảo chủ Điền Phi thì mọi chuyện đâu liên quan gì tới chàng? Người đáng phải đau khổ hơn trong trường hợp này đâu phải là chàng?

Lại nghe Hàn Sương hỏi:

- Nếu huynh không phải là “Điền Phi Long thực sự”, vậy thì “Điền Phi Long” phải chăng đã chết rồi?

Điền Phi Long lắc đầu, chàng khàn giọng nói:

- Chỉ sợ hãn chưa chết, hãn đang trả thù...

- Hãn là ai? Ý muội hỏi huynh có nghi ngờ cho ai không?

- Có một kẻ không quen không biết, không thù không hận với ta. Trong mắt hãn, ta chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, chẳng bằng một cái móng tay. Vậy mà suốt cả năm nay hãn bám theo ta đằng đằng, lần lượt giết đi những người mà ta tiếp xúc...

Chàng xiết chặt bàn tay lại, run run nói tiếp:

- Ta có cảm giác những người biết ta là Điền Phi Long ngày càng ít đi, ta không nói ra tên thật thì thôi, cứ mỗi lần nói ra là có người bị giết... Tất cả những chuyện này, cộng với mấy lời hồ đồ của Tuyệt Khí Thần Y, dường như đang ghép lại thành một câu chuyện hoàn chỉnh, một câu chuyện khủng khiếp.. - Chàng ngáp ngừng - Câu chuyện về một đứa con giết chết cha ruột, câu chuyện về một con quỷ đang điên cuồng trả thù một kẻ đã chiếm lấy thân phận hãn, và mới hôm qua hãn đã giết chết người đã trực tiếp lấy đi thân phận ấy...

Hàn Sương dăm dăm nhìn chàng, nói:

- Huynh cho rằng là hãn? Là U Minh Thiết Kỳ? Huynh nghĩ hãn đang có mặt ở đây?

Điền Phi Long gật đầu:

- Không những là U Minh Thiết Kỳ, hãn còn có một thân phận khác, đủ thân quen để nắm bắt tất cả các hoạt động của ta.

- Huynh nghi cho những ai?

Điền Phi Long lắc đầu:

- Tất cả những người có thể nghi ngờ đều là bằng hữu tốt của ta, ta không muốn nghi cho ai cả, chỉ có một người...

Chàng nhìn Hàn Sương, lạnh giọng:

- Đó là Hình Nhất Phiến!

- Hình Nhất Phiến? Chẳng phải hãn chết rồi sao?

Điền Phi Long lắc đầu:

- Hẳn giữ Trích Tinh Tiễn lâu như vậy, lẽ nào còn chưa phát hiện ra nhược điểm? Chỉ cần dấu trong mình một miếng nam châm lớn thì có thể làm lệch quỹ đạo của mũi tên làm bằng sắt ấy, dù trúng thương cũng không đến nỗi táng mạng. Có lẽ ta và Nhiếp Hồn Ma Tôn đều bị hấn qua mặt.

Chàng chợt hỏi một vấn đề vẫn thắc mắc bấy giờ:

- Đúng rồi, hẳn tới làm con nuôi ở Hàn gia trang năm bao nhiêu tuổi?

Hàn Sương mím môi:

- Năm hấn mười lăm tuổi! Quả thực thời gian có chút trùng hợp...

Nàng mỉm cười nói luôn:

- Tất cả mới là sự nghi ngờ, chẳng có chứng cứ gì xác thực!

Điền Phi Long gật đầu:

- Người duy nhất có thể cung cấp chứng cứ chính là Tuyệt Khí Thần Y, tiếc là hôm qua ta đã không hỏi cho ra lẽ...

- Tiếc là vĩnh viễn không còn cơ hội hỏi lão nữa.

Nàng nhìn ra ngoài nói:

- Trong khi mối nghi ngờ của mọi người đối với chúng ta ngày càng gia tăng.

Điền Phi Long cười buồn:

- Cái đó ta chẳng ngại, điều làm ta lo ngại nhất là kẻ giết Tuyệt Khí Thần Y vẫn còn ở quanh đây. Hơn nữa võ công của ta mới hồi phục được vài thành, nếu chẳng may đụng chuyện thì chẳng thể làm được trò trống gì..

o0o

Tiểu Tử Hào không đợi Điền Phi Long ngồi xuống đã nói ngay:

- Điền huynh! Tại hạ thực sự không muốn nghi ngờ huynh, nhưng các huynh đệ khác thì hoang mang vô cùng. Tại hạ nghĩ huynh nên rời khỏi nơi đây!

Điền Phi Long cười gượng:

- Tại hạ cũng lưỡng lự trước trường hợp này, chỉ xin hỏi huynh một vấn đề...

- Huynh cứ hỏi!

- Về cái chết của Tuyệt Khí Thần Y - Trương tiên sinh, huynh và Vạn huynh có tìm ra manh mối gì không?

Tiêu Tử Hào lắc đầu:

- Chẳng có chút manh mối nào, ngoài vẻ mặt kinh hoàng của Trương tiên sinh thì hiện trường không hề có chút dấu vết.

Điền Phi Long nhìn Tiêu Tử Hào, chậm rãi nói:

- Tiêu huynh, không có chút manh mối nào cũng là một manh mối. Trong thiên hạ những kẻ có thể giết người mà không để lại manh mối tuyệt đối không nhiều.

Tiêu Tử Hào gật đầu lặng thinh, Điền Phi Long nói tiếp:

- Nếu là những kẻ như vậy ra tay, có khi không tìm được hung thủ lại là một cái may cho Hoàng Sa Thành!

Tiêu Tử Hào trầm giọng:

- Điền huynh, dường như huynh đã đoán ra điều gì? Có thể nói cho tại hạ nghe được không?

Điền Phi Long lắc đầu:

- Nói ra thì rất dễ dàng, nhưng chỉ e huynh nghe cũng vô dụng. Không phải tại hạ coi thường huynh, nhưng kẻ mà tại hạ nghi ngờ đủ sức hạ sát tiên phụ trong vòng mười chiêu. Theo tại hạ nhận xét, võ công của tiên phụ ít nhất cũng thuộc nhóm năm người đứng đầu thiên hạ...

Chàng nhìn vào ánh mắt ngơ ngẩn của Tiêu Tử Hào, nói tiếp:

- Tại hạ nên đi sớm, ở lại thêm ngày nào thì Hoàng Sa Thành nguy hiểm thêm ngày đó. Mối nguy hiểm do tại hạ liên lụy đến các vị có khi còn lớn gấp trăm lần mối nguy hiểm tới từ Thiết Giáp Đội.

Tiêu Tử Hào mím môi, gật đầu:

- Nếu vậy xin tạm biệt! Nếu còn sống sót hi vọng có ngày gặp nhau!

Điền Phi Long vòng tay:

- Nếu còn sống sót chắc chắn sẽ uống với nhau ba ngàn chung!

Chàng nói rồi quay lưng bước đi, ra ngoài đã thấy Vạn Hỏa Hồ đứng chờ sẵn, hần nhìn chàng nói:

- Diên huynh, địa hình nơi đây huynh không thông thuộc, tại hạ sẽ tiễn huynh một độ đường!

Diên Phi Long gật đầu:

- Đa tạ!

Chàng cùng Vạn Hỏa Hồ rời khỏi khu nhà chính, Hàn Sương thấy hai người trở ra thì hỏi:

- Long huynh, có phải Tiêu huynh muốn chúng ta rời khỏi đây hay không?

Diên Phi Long mỉm cười:

- Đó là lẽ đương nhiên, chúng ta về sắp xếp hành lý!

o0o

Ba người cưỡi ngựa chậm rãi rời khỏi cổng thành phía đông, Tiêu Tử Hào đứng trên bờ thành lớn tiếng:

- Diên huynh, đi đường nhớ bảo trọng!

Diên Phi Long cười lớn:

- Tại hạ đã khỏe rồi, huynh không cần phải lo lắng quá!

Nói rồi giục ngựa đi mau hơn, Vạn Hỏa Hồ và Hàn Sương cũng vội vã ra rồi.

Vạn Hỏa Hồ đi trước dẫn đường, vượt qua liền ba quả đồi cát lớn, trước mặt xuất hiện một dải bình sa mênh mông. Đột nhiên họ Vạn gìm cương ngựa, đôi mắt đăm đăm nhìn về phía chân trời. Diên Phi Long thấy lạ cũng dõi mắt nhìn theo, chỉ thấy phía ấy có một đụn mây vàng là là, càng lúc càng bốc lên cao. Vạn Hỏa Hồ khàn giọng:

- Diên huynh đệ! Địch nhân tới rồi!

Diên Phi Long nắm chặt chuôi đao đồ tể, gật đầu:

- Bọn chúng đông quá, có khi tới cả ngàn!

Vạn Hỏa Hồ phát tay:

- Quay lại!

Nói rồi giắt dây cương định quay lại Hoàng Sa Thành, nhưng thấy Diên Phi Long vẫn đứng sững thì ngạc nhiên hỏi:

- Sao vậy? Con đường duy nhất đã bị bọn chúng chặn đứng, nếu vòng qua chắc chắn bọn chúng sẽ đuổi theo, chỉ có quay lại tử thủ là hay nhất!

Diên Phi Long trầm mặc nói:

- Vạn huynh! Tại hạ đã nói đi là đi, cho dù thế nào cũng không quay lại, huynh tiến tại hạ đến đây là đủ rồi, huynh quay lại đi!

Vạn Hỏa Hồ thấy đội kỵ mã đã tiến tới rất gần, chỉ còn chưa tới một dặm thì hốt hoảng:

- Diên huynh đệ! Nếu không quay lại ta e không còn kịp nữa!

Diên Phi Long cười không nói, Hàn Sương xen vào:

- Vạn huynh, huynh là người Hoàng Sa Thành, việc thủ thành không thể bỏ bê, huynh hãy quay lại đi!

Vạn Hỏa Hồ nóng nảy quát:

- Nếu không quay lại sẽ không còn đường thoát!

Diên Phi Long cười nhạt:

- Cái đó còn chưa chắc...

Vạn Hỏa Hồ ngớ người:

- Huynh... huynh thực sự là người của bọn chúng!

Diên Phi Long thuận miệng xác nhận:

- Đúng vậy, tại hạ mà chạy về Hoàng Sa Thành thì mới gọi là không còn đường thoát!

Vạn Hỏa Hồ nghiêng răng:

- Thì ra quả thực là gian tế! Ta đã nhìn nhầm người...

Hắn gằn giọng:

- Vĩnh biệt!

Nói rồi quát ngựa chạy ngược lại Hoàng Sa Thành.

Nhìn theo cái bóng đang rập mình trên lưng ngựa, Hàn Sương thở dài:

- Còn lại hai chúng ta, không biết chống đỡ được bao lâu?

Điền Phi Long trầm mặc:

- Công lực của huynh đã hồi phục được ba bốn thành, nếu đơn đả độc đấu không chừng cũng được bảy tám trận chưa bại, thời gian đó đủ để bọn họ chuẩn bị.

--- o0o ---

<http://www.nhanmonquan.com>